

N A P E L S.

Napels, de hoofdstad van het voormalige koninkrijk van dien naam, dat nu echter als zoodanig niet meer bestaat, maar eene provincie van het koninkrijk Italië is, ligt aan de golf van Napels niet ver van den op zichzelf staanden en 3700 voet hoogen vuurspuwenden berg Vesuvius, met 370,000 inwoners. Zij is door hare schoone ligging, heerlijke omstreken en voortreffelijk klimaat zoo beroemd, dat het in de lagere klasse als een spreekwoord geldt: „Napels zien en dan sterven.” Zij is vrij goed gebouwd, heeft enkele schoone straten en openbare pleinen en vele merkwaardig-

heden. Onder deze laatste verdienen vermeld te worden: de groote en prachtige kathedraal en de kerk der H. Apostelen zoodoort door hare bouwde als schilderstukken beroemd; het koninklijk en het bisschoppelijk paleis, de in 1224 gestichte hogeschool, de akademie van kunsten en wetenschappen en verschillende andere wetenschappelijke inrigtingen. Nog vindt men er eene menigte fabrieken en wordt er een aanzienlijke handel gedreven.

T. M. L.

EENIGE TREKKEN, WAARIN GIJ UW BEELD MOET ZOEKEN.

1.

Eens wandelde een heer met het zontje van een zijner vrienden. De lieve jongen bracht hem naar dat gedeelte van den tuin, dat hij en zijne broertjes voor zich gekregen hadden. Daar mochten die jongens in werken en planten naar hun lust, en waarlijk zij deden regt hun best, om alles in orde te houden. Onder het wandelen bukte de heer, en zonder vragen, dat niet heel aardig van dien heer was, plukte hij een mooijen tros albesen af.

„Deze besenboom en die,” zeide het knaapje, „zijn van Karel en van Frits. Zij zijn niet te huis, en ik zou gaarne zien dat als zij te huis kwamen, zij er vrucht aan vonden; maar kijk, mijnheer! deze besen die hier groeien, behoeven mij toe; daar kunt gij van nemen zooveel u lust.”

Ge kunt denken, hoe beschaamd die heer stond te kijken; en toch kon hij er niet boos over zijn. Hij was getroffen over zooveel hartelijkheid en oprechtheid in zulk een jong kind.

2.

Dit voorval herinnert mij eene andere geschiedenis, die ik u ook wil mededeelen. Er was eens een oud arm man, die ijverig bezig was met jonge appelboomen te planten en te enten. Iemand dawde hem op een vrij ruwen toon toe: „Hoe dwaas! waarom plant gij boomen, daar gij toch geene vrucht meer van plukken zult?” Heel bedard keerde de grijsaard zich om en antwoordde, terwijl hij op zijne spade ging leunen, met een vriendelijk gelaat: „Een ander had boomen geplant, eer ik geboren was, en ik heb er de vrucht van gegeten. Op mijne beurt plant ik voor anderen, opdat dit bewijs mijner dankbaarheid nog besta, als ik al lang dood en vergeten zal zijn.”

Hetzelfde gevoelen bezieldde den grijsaard en het kind. O! het is zoo schoon, als men niet alleen voor zichzelf en van ander als zijne eigene behartigt. Dat is ook zoo als de Heere Jezus en zijne apostelen het ons leeren: „Een iegelijk zie niet op het zijne, maar zie ook op hetgeen der anderen is.” (Filipp. 2: 4.)

3.

Een paard was al etende van de weide zijns meesters afgehoopen en op die van zijn buurman gekomen. Die buurman, een mensch, die van strikte regtvaardigheid hield, maar weinig van barmhartigheid, betrapte het schuldige dier op de misdaad. Verontwaardigd sloot hij het paard op, liep naar den dorpsbeout en de eigenaar van het paard werd tot boete veroordeeld. Kort daarna ontmoette deze den buurman, en bracht hem onder het oog dat hij toch wel wat heel streng geweest was. „Goed!” liet de andere er op volgen, „en als ik nu paard weër betrap, doe ik het weër.” — „Buurman!” sprak nu de eigenaar van het

paard, „eens op een avond toen ik mijne luiken sloot, zag ik uwe koeijen in mijn kamp; ik joeg ze er uit, en sloot ze wat beter in het uwe op. De eerste keer dat zij het weër durven wagen, doe ik het weër.”

Buurman werd zoo beschaamd over dat regt christelijk antwoord, dat hij het paard in vrijheid stelde en zelf de boete betaalde.

4.

Tijdens den franschen oorlog kwam er een troep fougereurs in een zeker duitseh dorp. De officier liep de hut van een eerbiedwaardig grijsaard binnen, en vroeg hem om zijne hulp. De oude man verzocht de soldaten hem te volgen; en toen zij bij eenen heerlijken korenakker gekomen waren, riep de officier uit: „Ha! ha! dit is kostelijk voor ons!” De grijsaard verzocht hun evenwel, nog een weinig verder met hem te gaan. Zij deden het, en toen wees hij hun een anderen akker aan, zeggende: dat die tot hunne dienst was. De soldaten bemerkten, dat het koren hier niet zoo mooi was als op den eersten. Nu dachten zij dat de oude man een slimme vos was, en hij hen maar op een land gebragt had, dat hem minst waard was. Een van hen keerde zich om en dawde hem schamper toe: „Zeg, waarom hebt gij ons dien akker niet aangewezen, dien wij daar straks zijn overgegaan?” — „Omdat!” antwoordde de grijsaard, „die akker mijne buurman toebehoort, en deze is van mij.”

5.

Kapitein Baird werd met verscheidene engelsche officieren door Hyder Ali, een magtig indisch opperhoofd, krijsgesvangen gemaakt, en in een kerkerhol geworpen. De wonden, die hij in den veldslag had bekomen, werden, bij gebrek aan verpleging, zoo gevaarlijk, dat men vreesde dat er weldra het kondvuur zou bijkomen. Toen hij eenigen tijd in de gevangenis gesmacht had, verscheen een der officieren van Ali met ketenen, die ieder negen pond wogen en voor de gevangenen bestemd waren. Weerstrand bieden hielp niet; men moest zich onderwerpen. Toen de officier bij kapitein Baird kwam, wierp zich een van diens vrienden voor den officier neder en smeekte hem zijnen kameraad te ontzien. Hij wees op de wonden van den kapitein, uit eene van welke men een kogel had getrokken, en voegde er bij dat de dood onvermijdelijk het gevolg van zulk eene wreedaardige behandeling zou zijn. De officier antwoordde, dat hij zoo vele ketenen had medegebragt als er gevangenen waren, en dat het zijn pligt was ze allen aan te leggen. — „Nu,” riep de edelmoedige verdediger van Baird uit, „keten mij er dan met twee, maar spaar den kapitein.” — De officier was getroffen over zulk eene zelfopoffering. Hij keerde naar zijn opperhoofd terug. De boeien werden weggehaald, en de gevangene bleef gespaard.

6.

Dat zijn lieve verhalen, niet waar? Als gij die leest, denkt gij dan niet eens: „ik wenschte wel dat ik ook zoo

ware.” Welligt vindt gij het volgende, maar dat een geheel ander gedrag teekent, meer overeenkomstig uwe manier van handelen. Het is de heer Walter Scott, een man die onder de letterkundigen zeer goed bekend is, die het van zichzelf heeft verhaald.

Toen hij nog school ging had hij een kameraad, die altijd op nummer één zat, en wat moeite de jonge Scott ook deed, hij kon hem maar niet de loef afsteken. Eens bemerkte hij dat als de onderwijzer zijne leerlingen ondervroeg, zijn mededinger nooit antwoordde voordat hij met een van de knoopen van zijn buisje gespeeld had. Dat was de sleutel van zijn geheugen. Gij vindt dit misschien wat zonderling; maar er zijn meer menschen die aan dergelijke kleinigheden gewoon zijn geraakt. Zoo verhaalt men van een zekeren hoogleraar, die als hij in zijne studeerkamer zat te denken, altijd op het haantje van den toren turde; en zie op zekeren dag was het den man onmogelijk om geregeld zijne gedachten bij elkander te houden, wat hij ook maar deed; en wat was er nu de eenige reden van? . . . Het haantje was van den toren af! — Maar keeren wij tot ons verhaal terug. Toen Walter Scott dit bespeurd had, besloot hij stilletjes den knoop van zijns schoolmakers buisje af te snijden. Dit gelukte hem, boven verwachting zelfs. Toen de beurt aan dit knaapje kwam om te antwoorden, greep hij werktuigelijk naar den knoop van zijn buisje. Maar o wee, die was weg! Hij voelde en voelde, maar vond hem niet; hij werd verlegen, keek naar den knoop, maar hij was en bleef weg; en nu raakte hij zoodanig in de war, dat hij geen enkel woord kon uitbrengen. Walter was hem nu de baas af, kreeg de eerste plaats, en nooit kon zijn kameraad hem er weër van daan krijgen.

Naderhand had Walter Scott er spijt van. En dikwerf zeide hij, toen hij al een groot man geworden was: „Nooit kan ik dien man ontmoeten, of ik word beschaamd. Ik zou wel alles in de wereld er voor willen geven, dat ik zulk eene ondeugendheid maar niet bedreven had.”

T. M. L.

BRIEF VAN EEN VEROORDEELDEN MISDADIGER.

Jan Lourens werd in 1821 geboren; zijne ouders waren hoewel arme, toch fatsoenlijke en arbeidzame menschen. Zoodra zijn ouderdom het verloorloofde, zonden zij hem naar eene Zondagschool, en hij bleef die vele jaren achtereen bezoeken. Later moest hij zijn brood verdienen, en werd metselaar; maar hij verkoos al spoedig een minder moeilijkelijk werk, en werd koffijhuisknecht. Daar duurde het niet lang of hij zwichtte voor de verzoekingen die hem omringden. Hij werd los en ligtzinnig, koos de slechtste makers en werd een dief. Hij kwam in 1843 bij zijne ouders terug en ontstal hun 250 guldens. Later werd hij gevangengenomen, omdat hij een stuk tapijt gestolen had. Terwijl hij in de policieaal was, greep hij een pook en doodde er den inspecteur van de gevangenis mede, die eenige uren daarna stierf. Lourens werd gevangenis en ter dood veroordeeld. Hij gaf, eer hij stierf, teekenen van berouw; maar in zulke gevallen is het moeilijkelijk te hem omringden. Hij ziet niet in dezen brief de verschrikkelijke gevolgen van den diefstal, van de leugen en de ontheiliging van den dag des Heeren. Door niets minder, dan de wetten van God te overtreden en de lessen mijner voortreffelijke meesters te vergeten, ben ik in den treurigen toestand gekomen, waarin ik mij thans bevind.

„O lieve kinderen! indien ik den raad van mijne meesters en van mijnen leeraar gevolgd had, ik zou niet zóó aan mijn einde gekomen zijn. Wanneer ik nu aan mijne ondankbaarheid denk, worden mijne oogen vol tranen. Lieve kinderen! laat ik u tot waarschuwing zijn, eer het voor u te laat zij; draagt zorg nooit den heiligen rustdag te ontheiligen. Ik hoop dat mijne woorden niet verloren voor u mogen zijn; eert uwe ouders, en God zal u zegenen.

„Moge ik u allen eenmaal in den hemel ontmoeten.”

„Leert den jongen de eerste beginselen naar den eisch zijns wegs, als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken. Spr. 22: 6.”

T. M. L.